

Sygn. akt VIII C 2206/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. we W.

przeciwko S. Z.

o zapłatę

1. oddala powództwo,

2. zasądza od powoda (...) spółka z o.o. we W. na rzecz pozwanego S. Z. kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2206/15

UZASADNIENIE

W dniu 12 lutego 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu S. Z. powództwo o zapłatę kwoty 517,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2015 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 540 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy cesji z dnia 2 stycznia 2015 roku przejął od (...) S.A. V. (...) prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia zawartej dnia 24 sierpnia 2011 roku. Pozwany nie uregulował zadłużenia wynikającego z polisy nr (...) w wysokości 375 zł, której przedmiotem była odpowiedzialność cywilna kierującego samochodem marki P. (...) o nr rej. (...). Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: nieopłacona rata składki ubezpieczeniowej w kwocie 375 zł oraz odsetki ustawowe naliczone od dnia 26 lutego 2012 roku (dzień przypadający po terminie płatności składki) do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w wysokości 142,64 zł.

(pozew 2-4)

W dniu 16 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Sprzeciw ten zaskarżył w całości pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w okresie

14-16 października 2011 roku objęty przedmiotową polisą pojazd został skradziony, w konsekwencji ubezpieczyciel nie udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie II składki OC.

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5, sprzeciw k. 5v.-6, postanowienie k. 11v.)

W sprzeciwie złożonym na urzędowym formularzu pozwany podtrzymał stanowisko w sprawie.

(sprzeciw k. 46-49)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pozew w całości. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany nie udowodnił, iż dokonał wyrejestrowania pojazdu oraz powiadomił o powyższym fakcie ubezpieczyciela, co uprawniało pierwotnego wierzyciela do naliczenia II składki za ubezpieczenie.

(odpowiedź na sprzeciw k. 57-58)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. Z. był właścicielem pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...), który to pojazd był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. V. (...) (polisa seria OC/NW-D nr (...)). Zgodnie z zawartą umową, ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od dnia 31 sierpnia 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku. Składka za ubezpieczenie w łącznej kwocie 751 zł podlegała zapłacie w dwóch ratach, pierwsza w kwocie 376 zł z terminem płatności do dnia 24 sierpnia 2011 roku, druga w kwocie 375 zł z terminem płatności do dnia 25 lutego 2012 roku. Pierwsza składka za ubezpieczenie została przez pozwanego uiszczona w dniu zawarcia umowy.

(polisa k. 16, kalkulacja składki k. 17, wnioski o ubezpieczenie k. 18-19, dane polisy k. 20, okoliczności bezsporne)

W okresie 14-16 października 2011 roku pojazd, o którym mowa wyżej, został skradziony. W dniu 16 października 2011 roku pozwany zgłosił kradzież w Komendzie Rejonowej Policji W. I. Postanowieniem z dnia 29 listopada 2011 roku oskarżyciel publiczny umorzył dochodzenie w sprawie kradzieży z włamaniem w okresie 14-16 października 2011 roku w W. przy ul. (...) pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł na szkodę S. Z., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k., wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

(postanowienie k. 52; z akt szkody: zaświadczenie; okoliczności bezsporne)

W dniu 19 października 2011 roku, w związku z kradzieżą pojazdu, S. Z. zgłosił ubezpieczycielowi szkodę z ubezpieczenia AC.

Decyzją z dnia 14 grudnia 2011 roku ubezpieczyciel wypłacił pozwanemu odszkodowanie w kwocie 20.300 zł.

Tego samego dnia pozwany na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym wyrejestrował samochód marki P. (...) o nr rej. (...), na skutek czego łącząca pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowa ubezpieczenia OC uległa rozwiązaniu z mocy prawa.

S. Z. przedłożył ubezpieczycielowi decyzję o wyrejestrowaniu oraz - w związku z wypłatą odszkodowania - przeniósł na ubezpieczyciela prawo własności przedmiotowego pojazdu.

(potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody k. 50, decyzja k. 51, z akt szkody: zawiadomienie o szkodzie, operat szkody, wycena, cesja praw, decyzja o wyrejestrowaniu pojazdu)

W dniu 2 stycznia 2015 roku (...) S.A. V. (...) zawarł z (...) Sp. z o.o. we W. umowę o przelew (...) 352 wierzytelności, szczegółowo oznaczonych w załączniku nr 3. W załączonym do akt sprawy na płycie CD częściowym wykazie wierzytelności nie figuruje wierzytelność w stosunku do S. Z..

W dniu 16 stycznia 2015 roku powód wystawił na pozwanego wezwanie do zapłaty, w którym wysokość zadłużenia S. Z. została oznaczona na kwotę 516,31 zł.

(umowa przelewu wierzytelności z dn. 2.01.2015 r. k. 34-40, potwierdzenie wykonania operacji k. 41, częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dn. 2.01.2015 r. – plik o rozszerzeniu „xls” na płycie CD k. 61, wezwanie do zapłaty k. 23, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlega oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego S. Z. wynikająca z zawartej przez niego z pierwotnym wierzycielem umowy ubezpieczenia. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, albowiem nie przedłożył żadnych dokumentów, z których treści wynikałoby, że pozwany jest dłużnikiem powoda. Wprawdzie do akt sprawy została przedłożona umowa przelewu wierzytelności z dnia 2 stycznia 2015 roku, to jednocześnie w umowie tej wskazano wyłącznie, iż powód nabył wierzytelności w liczbie 10.352 za kwotę 5.150.062,55 zł, które to wierzytelności zostały szczegółowo oznaczone w załączniku nr 3 do umowy (plik programu M. (...) na płycie DVD). Powód chcąc zatem wykazać, iż nabył konkretną wierzytelność względem pozwanego winien załączyć w/ w załącznik, albo przynajmniej wyciąg z takiego załącznika, który udowodniałby powyższą okoliczność. Powinności tej powód jednak nie sprostął. Co prawda powód przedłożył płytę CD z wykazem jednostkowych wierzytelności w formie pliku M. (...), to jednak na płycie tej widnieje wyłącznie opis wierzytelności, jaką powód nabył w stosunku do P. K. (plik „K. P..xls”).

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w wysokości 517,64 zł z odsetkami od daty wskazanej w pozwie w związku z zawartą umową ubezpieczenia. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby.

Już zatem z powyższych względów, powództwo w przedmiotowej sprawie musiało podlegać oddaleniu, gdyż powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż przedmiotowe powództwo podlegałoby oddaleniu nawet wówczas, gdyby powód wykazał swoją legitymację czynną.

Zgodnie z treścią przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia (art. 809 § 1 k.c.).

Stosownie zaś do treści art. 23 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawiera się (co do zasady) na okres 12 miesięcy.

Zgodnie z art. 33 pkt 2 ustawy, umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ulega rozwiązaniu z chwilą wyrejestrowania pojazdu. W myśl zaś art. 79 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, pojazd podlega wyrejestrowaniu przez organ właściwy ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, na wniosek jego właściciela, w przypadku kradzieży pojazdu, jeżeli jego właściciel złożył stosowne oświadczenie pod odpowiedzialnością karną za fałszywe zeznania.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa ubezpieczenia OC, na mocy której ochroną ubezpieczeniową został objęty samochód marki P. (...) o nr rej. (...), jak również, że płatność składki za ubezpieczenie została rozłożona na dwie raty, z których pierwszą powód opłacił, zaś druga w kwocie 375 zł podlegała zapłacie do dnia 25 lutego 2012 roku. Poza sporem pozostawało ponadto, że w dniu 16 października 2011 roku S. Z. złożył na Komendzie Rejonowej Policji W. I zawiadomienie o kradzieży przedmiotowego pojazdu, na skutek którego wszczęto dochodzenie, które ostatecznie zostało umorzone postanowieniem z dnia 29 listopada 2011 roku wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa. W świetle załączonych w poczet materiału dowodowego akt szkodowych wątpliwości Sądu nie budził także fakt, iż w dniu 14 grudnia 2011 roku pozwany, po przedłożeniu w/w postanowienia oraz złożeniu stosownego oświadczenia, wyrejestrował samochód P. (...) o nr rej. (...), a decyzja w tym przedmiocie została przedłożona ubezpieczycielowi. Jednocześnie, w związku z wypłatą odszkodowania, S. Z. przeniósł na ubezpieczyciela własność skradzionego pojazdu. W konsekwencji Sąd uznał, że w sprawie ziszcza się przesłanka z art. 33 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych... i łącząca pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowa ubezpieczenia uległa rozwiązaniu z mocy prawa. Z chwilą wyrejestrowania pojazdu doszło do wygaśnięcia odpowiedzialności ubezpieczyciela, co implikuje oczywistą konstatację, że zarówno pierwotny wierzyciel, jak i powód, nie byli uprawnieni do żądania od pozwanego zapłaty drugiej składki za ubezpieczenie w kwocie 735 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że powództwo było niezasadne w całości, a tym samym powód winien zwrócić pozwanemu poniesione przezeń koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie adwokata w kwocie 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t.j. Dz.U. 2013, poz. 461)

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.